

Η απορρόφησή μας από τον Χριστό

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

(απομαγνητοφωνημένο απόσπασμα από ομιλία του Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτη)

Η απορρόφησή μας από τον Χριστό.

Αυτή η απορρόφηση από τον Χριστό είναι πολύ πιο υψηλό πράγμα (σε σχέση με την απορρόφηση από την επιστήμη). Όντως υπάρχουν επαγγέλματα τα οποία απορροφούν τον άνθρωπο, όπως είναι λ.χ. τα καλλιτεχνικά επαγγέλματα. Ο άνθρωπος μάλιστα αυτός, έχει και μια σχετική καθαρότητα στον νου του. Αυτό συμβαίνει διότι ακριβώς ο νους του συγκεντρώνεται στο συγκεκριμένο αντικείμενο, για παράδειγμα στην ζωγραφική με την οποία ασχολείται. Αλλά δεν

είναι αυτό αρκετό για να οδηγήσει τον άνθρωπο στον Θεό. Δεν πραγματώνεται κατ' αυτόν τον τρόπο ο σκοπός της ύπαρξης του ανθρώπου.

Εκείνο που πραγματώνει τον σκοπό της ύπαρξής μας, δηλαδή το «καθ' ομοίωσιν» (το να ομοιάσουμε στον Θεό), είναι το να συγκεντρώσουμε τον νου μας στον Θεό και να Τον αγαπήσουμε. Θα πρέπει να αγαπήσουμε τον Θεό. Τότε φανερώνουμε ότι Τον αγαπάμε όταν τηρούμε όλες τις εντολές. Όταν αγαπάμε τον Θεόν τότε τηρούμε κατ' εξοχήν την πρώτη εντολή («αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της διανοίας σου, εξ όλης της ψυχής σου, εξ όλης της ισχύος σου, εξ όλης της καρδιάς σου¹»), που απαιτεί την συγκέντρωση του νου μας σ' Αυτόν, αλλά και το δόσιμο της καρδιάς μας πάλι σ' Αυτόν.

Πολλές φορές παραπονιόμαστε επειδή δεν μπορούμε να συγκεντρωθούμε στην προσευχή. Η αιτία είναι, το ότι δεν έχουμε αγαπήσει αρκετά τον Θεό. Όταν αγαπάς κάποιον και του μιλάς, το θεωρείς αυτονόητο το να τον προσέχεις: Να προσέχεις κατ' αρχήν αυτά που εσύ του λες και να προσέχεις επίσης το τι θα σου πει αυτός. Έτσι θα πρέπει να συμβαίνει και κατά την συνομιλία μας με τον Θεό.

Η θεϊκή φλόγα της αγάπης προς τον Θεό.

«Όταν ανάψει η πνευματική αγάπη», παρατηρεί ο Γέρων Παΐσιος, «φλογίζεται όλο το στήθος. Όλο το στήθος γίνεται μια φλόγα. Καίγεται ο άνθρωπος από την μεγάλη γλυκιά φλόγα της αγάπης του Θεού. Πετάει, αγαπάει με αγάπη πραγματική, μητρική»².

Αγαπάει δηλαδή σαν μια μητέρα. Η αγάπη της μητέρας, όπως ξέρουμε χρησιμοποιείται ως πρότυπο αγάπης, διότι χαρακτηρίζεται από την αυτοθυσία, την υπομονή, την αρχοντιά, την μεγαλωσύνη.

Εν τούτοις και αυτή η αγάπη είναι φυσική. Η μητρική αγάπη είναι μία χαρακτηριστικά μεγάλη, φυσική αγάπη, που μπορεί να φθάσει μέχρι αυτοθυσίας. Δεν είναι όμως αυτή η τέλεια αγάπη. Η τέλεια αγάπη είναι η υπέρ φύσιν, αυτή η οποία περιλαμβάνεται στον καρπό του Αγίου Πνεύματος, αυτή στην οποία ευαρεστείται απόλυτα ο Θεός.

Γι' αυτό λέει ο Γέροντας εδώ, ότι **τουλάχιστον** μια τέτοια αγάπη, την οποία έχει η μάνα στο παιδί, πρέπει να καλλιεργήσουμε και εμείς προς τον Θεό. Αυτή αν αγωνιστούμε θα μας οδηγήσει στην τέλεια αγάπη, που είναι στοιχείο του καρπού του Αγίου Πνεύματος. Όταν αυτή ανάψει στον άνθρωπο, αγγίζει όχι μόνο την ψυχή αλλά και το σώμα. Φλογίζεται το στήθος, όπως λέει εδώ ο Γέροντας και ανάβει μια φωτιά μέσα στον όλο άνθρωπο.

συνεχίζεται...

Ιερομόναχος Σάββας ο Αγιορείτης

hristospanagia.gr

1.Μρ. 12, 30: «καὶ ἀγαπήσης Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου. αὕτη πρώτη ἐντολή». Πρβλ. καὶ *Ματθ.* 22, 37.

2.Πάθη καὶ ἀρετές σελ. 204-5.

Πηγή: hristospanagia.gr